

Yeni Yıl Umut Tarlası

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 30 Aralık 2015

Zaman evrildikçe, beyhude bir soluşla aşkı mihrak bilen ve ruhları karartan sancılar ağır geldikçe hafifleyen ruhlarımızın tezahürü şu yaşanmışlıklar.

Farklı farklı izdüşümleri her canlının sadece benliğinde kayıtlı. Bir yandan yıpratılmış yaşamlar ve ne çok hezeyan.

Devrik cümleler bilfiil gönülden dökülen.

Günü birlik sevinçler belki de acıyı hafifleten.

Kırsalı hüznün o çorak tarla.

Kırçal yarınlar dünden miras özverilerin gölgesinde beyhude bir titizlikle mahal verdikçe bizler ayırtıyoruz hüznü ve yâd ediyoruz bir yandan umut besliyoruz.

An ikrarla beslenmekte ve gün teslim olmuş kadere yine de nifak sokanların nezdinde telaş hüküm sürmekte.

Gün nasıl da heybetli ve yürekte saklı sessiz tekbirler.

Hanidir beyan edilen bir hutbe iken sığdıramadığımız gönül dokunuşları sivirliyoruz hicap yüklü benliklerimizi.

Bencil ve tahakküm yüklü velhasıl anlamsızlığı katkı edip sürdürükçe umut tarlasını.

Biteviye o hırpani yok oluşlar ve gıybeti aşkın, gıybeti ömrün her nasılsa verilen hükümleri pekiştiren dokunuşların saklı olduğu yüreğin derinliklerinde konuşlanmış iç sesimiz: farkında olmadan ettiğimiz serzenişlere yüklediğimiz izafi öngörüler ve kanıksadıklarımız: hanidir, deyip kestirip attığımız ve her nasılsa, deyip zamana devrettiğimiz...

Ölü dünler ve ölümlü pekiştireçler.

Canlı umutlar, cansız ruhlar.

Kıpraşan sakıncaları bertaraf etmek istedikçe gömülü kaldığımız mezarlarımız ve boyunduruğunda

hüküm sürdüğümüz asılsız ithamlar kadar can yakıcı.

Teyit ettiklerimiz bir yana görmezden geldiğimiz ve de gelindiğimiz...

Tehir ettiğimiz imgelemenin tezahürü kadar pür-ü pak olsa keşke vicdanlarımızın sureti belki de yılbaşı ağacının en tepesindeki kar küreye nispet yapan doğanın tezahüründeki yalıtılmışlığı evrenin, her ne kadar beyan etmediğimiz gerçekleri gömüp kısıli kaldığımız tek kişilik kapanlarımız.

Gün heybetli bir tekbir,
Hırsız olan sadece zaman
Ve geri dönüşü olmayan bir yolun
Çıkmazında son rota.

Devirdik bir yılı daha ama hiç de kolay olmadı ve sene bizle beraber büyüdü ve tüketildi günler tüketilirken canlar ve ne çok kayıp Noel Yortusunda hüküm süren telaşlar kadar da anlamsızlığın sırdaşı o peyda olmuş coşku.

Telaffuzu binlere tekabül eden cinayet yüklü tek kişilik oyunlar başrolünde kara melek ve şeytanın müridi gölgeler fazlasıyla beslendi zulümden. Mazlum yarınlarımızı daha şimdiden çaldırdık ve beslediğimiz ümitler büyük bir iştahla nöbete durdu çıkmadan eski yıl.

Yıldızları kırpardık bir zamanlar şimdi canlara kıyıyoruz.

Severdik haddinden fazla ve öfkemize yenildik.

Çalardık şen şarkılar lakin çalındı çocukluğumuz ve çocuk sevinçlerimiz.

Kapının tam da dibinde ve elinde kocaman pembe bir balon ta ki kapıyı açana kadar beklemede ve her nasılsa kaçmaya yelteniyor eski yılın kulağına fısıldadıklarını duyar duymaz. Eski yılda mı suç yoksa varıp varacağımız son noktaya bizler mi taşıdık ellerimizle üzünçleri ve yaralı cümleleri. Yüreklere ağır hasar, cennet ise bomboş lakin çocuk melekler kapısına dizilmiş ve bir o kadar şaşkın: Kimisi annesini istiyor yanında ve kimisi çocuğuna hasret geride bırakmaktan hiç mi hiç haz etmediği.

Sahillere eskiden deniz kabukları vururdu ve ölü balıklar ve her nasılsa buna da muktedir olduk ya...
Telaffuz etmekten her ne kadar imtina etsek de insanlığın ayıbı çocuk cesetlerini nasıl unutabiliriz bizler bir yandan suçu eski yıla yüklerken. Tam anlamıyla bir yılın hikâyesi: Çaldığımız hayatlar ve çaldığımız merhamet ve bizler hala aynı şarkıyı söylerken:”Hala bir ihtimal var...”